

תת"ע 11394/08/19 - מדינת ישראל נגד אמיר אבו מנה אמיר אבו מנה

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקווה

תת"ע 11394-08-19 מדינת ישראל נ' אמיר אבו מנה
תיק חיצוני: 52211013579

בפני מאשימה נגד נאשמים
כבוד השופטת לאה שלזינגר שמאי
מדינת ישראל

אמיר אבו מנה אמיר אבו מנה

החלטה

1. לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 10.11.2019 (להלן: "פסק הדין").
2. למבקש נרשם ביום 24.8.19 דו"ח הזמנה לדין וכתב אישום בגין עבירות של אי ציות להוראת שוטר וסירוב לתת דגימת שתן לפי דרישת שוטר. הודח נמסר למבקש ביד במועד הנ"ל.
בדוח, המבקש זומן לדיון ליום 10.11.19 אולם לא התייצב ועל כן נשפט בהעדרו.
בפס"הד, הורשע המבקש בעבירות שיוחסו לו בדוח ונגזרו עליו פסילה בפועל של 3 שנים, קנס בסך 5,000 ₪ ופסילה על תנאי.
3. לאחר ששקלתי טענות הצדדים החלטתי לדחות הבקשה.
4. על פי סעיף 130(ח) לחסד"פ בית המשפט רשאי, על פי בקשת הנאשם, לבטל את פסק הדין בהתקיים אחד משני תנאים: סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון או גרימת עיוות דין כתוצאה מהותרת פסק הדין על כנו (ראו בנדון: רע"פ 9142/01 איטליא נ' מ"י, פ"ד נז(6) 793; רע"פ 7709/13 סאסי נ' מ"י, ניתן בתאריך 28.11.13).
- בקשה על פי סעיף 130(ח) יש להגיש בתוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.
5. המבקש מודה שזומן כדין אך לא נתן ולו סיבה אחת לאי התייצבותו.
6. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן

בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).

7. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע

על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

8. ראשית יצוין, כי מדובר בבקשה שהוגשה בשיהוי ארוך, של כשנתיים ומחצה לאחר מועד מתן גזר הדין, זאת ללא כל הסבר. די בכך להביא לדחיית הבקשה.

ר' עפ"ת 75464-12-19 מעגל שני בע"מ נ' מדינת ישראל מיום 29.1.2020 (לא פורסם).

יתר על כן, המבקש יודע על פסה"ד לכל המאוחר מיום 19.12.21, מועד בו נמסר לו עותק מאושר ע"י מזכירות ביהמ"ש (צורף כנספח לבקשה).

הבקשה לביטולו הוגשה ביום 23.5.22, היינו בחלוף למעלה מ-5 חודשים אף זאת ללא כל הסבר וללא בקשה להארכת מועד להגשת בקשה לביטול פסה"ד.

9. למעלה מן הדרוש אציין, כי גם לא מצאתי ממש בטענות ההגנה שהעלה המבקש.

המבקש הורשע בעבירה של נהיגה בהיותו שיכור, שעל פי סעיף 39א לפקודה דינה, בנוסף כל עונש אחר, "פסילה מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משנתיים.... אולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר." כבר נפסק לא אחת "...כי הנהיגה בשכרות היא מן הרעות החולות שבכביש, שסכנתן בצדן ועלולות לגרום לאסונות, בחינת "מכונת מוות נעה". ההחמרה היא גישת המחוקק, וסטיה ממנה היא חריג, והמחמיר אינו מפסיד." (רעפ 3638/12 קרין ווקנין נ' מדינת ישראל, 6.6.12).

ור' גם 6778-04-20 סנדוקה נ' מ"י מיום 24.1.21 מפי כב' השופט י. צלקובניק. אמנם נגזרה על המבקש פסילה מעבר לפסילת המינימום הקבועה בחוק אולם זאת בשים לב לעברו, ולעובדה כי למבקש הרשעה קודמת בעבירה של אי ציות לשוטר. עוד יצוין, כי עונש זה אינו חורג ממתחם הענישה הנהוג לעבירה מסוג זה בשים לב לעובדה שלא ניתן לגזור על הנאשם מאסר מותנה בהיעדרו.

9. לאור כל האמור לעיל הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ז סיוון תשפ"ב, 26 יוני 2022, בהעדר הצדדים.